

Rozsudkem okresního soudu v Děčíně ze dne 11. prosince 1926, pokud jím bylo vysloveno, že ztráta práva volebního u obžalovaného odsouzeného pro přestupek podvodu podle § 461 tr. zák. a žebroty podle § 2 zák. o tul. má trvati dva roky, byl porušen zákon v ustanovení § 3 čís. 3 odstavec třetí zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n.; výrok ten se v tomto obsahu zrušuje.

D ů v o d y:

Podle záznamu o rozsudku okresního soudu v Děčíně ze dne 11. prosince 1926 byl obžalovaný odsouzen pro přestupek podvodu podle § 461 tr. zák. a žebroty podle § 2 zák. o tul., vyměřen mu trest podle § 460 tr. zák. a § 9 zák. čís. 471/21, 259/23 tuhým vězením čtyř týdnů a podle § 1 zák. čís. 123/1920 vyslovena ztráta práva volebního na dva roky. Podle doslovu třetího odst. čís. 3 § 3 zák. ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ztráta volebního práva pomíjí, pokud podle platných ustanovení nepomíjí dříve, u zločinu po třech letech, u přečinu a přestupku po roce, počítajíc ode dne ukončení trestu. Toto ustanovení zůstalo i zákonem ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. nezměněno. Byl tedy oním rozsudkem, pokud jde o výrok, že ztráta práva volebního má trvati dva roky, porušen zákon. Bylo proto zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3237.

Odpůrce strany, která podala úspěšný opravný prostředek, nestihá pro tuto úspěšnost samu povinnost hraditi náklady; tato povinnost by tu byla jen tehdy, kdyby tu byly předpoklady § 389 (390 odst. první) tr. ř.

Výrok o útratách opravného prostředku nesmí se dostati v rozpor s rozhodnutím ve věci hlavní.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, Zm I 448/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozhodnutím krajského soudu jako soudu odvolacího v Jičíně ze dne 17. března 1928, pokud jím byla soukromému obžalobci uložena náhrada útrat stížnosti 93 Kč 90 h, a rozhodnutím téhož soudu ze dne 17. března 1928, jímž byla témuž soukromému obžalobci uložena náhrada útrat odvolání odsouzeného 94 Kč byl porušen zákon v ustanovení § 390 tr. ř.

D ů v o d y:

V trestní věci T 392/27 okresního soudu v Libáni byl obžalovaný rozsudkem ze dne 11. ledna 1928 právoplatně odsouzen pro urážku na cti soukromého obžalobce do vězení na čtyři dny, které mu bylo podle

§ 261 tr. zák. změněno v peněžitou pokutu 240 Kč. Rozhodnutí o podmíněném odsouzení vyhraženo zvláštnímu usnesení. Dne 3. února 1928 bylo konáno veřejné sedění k rozhodnutí o podmíněném odsouzení, jehož se odsouzený účastnil bez právního zástupce; usnesením z téhož dne v přítomnosti odsouzeného vyhlášeným podmíněné odsouzení přiznáno nebylo. Obviněný, jemuž bylo na jeho žádost doručeno dne 10. února 1928 písemné vyhotovení usnesení toho s poučením — arcit' nesprávným — že může podati do usnesení odvolání do 8 dnů od doručení, podal v této lhůtě dne 17. února 1928 odvolání, jež však okresní soud v Libáni usnesením z 25. února 1928 odmítl podle § 467 tr. ř. jako opožděné, ježto nebylo opovězeno v třídenní lhůtě po vyhlášení usnesení (§ 466 tr. ř.). Do tohoto odmítavého usnesení podal obviněný stížnost, kterou krajský soud v Jičíně vyřídil rozhodnutími ze dne 17. března 1928: 1. vyhověl stížnosti odsouzeného, usnesení okresního soudu ze dne 25. února 1928 zrušil a odvolání odsouzeného pro nepřiznání podmíněného odsouzení přijal k soudu jako včas podané a zároveň usnesením tím uložil soukromému obžalobci podle §§ 390, 393 tr. ř. náhradu útrat stížnosti 93 Kč 90 h; 2. vyhověl odvolání odsouzeného proti výroku o nepodmíněném odsouzení a přiznal mu podmíněný odklad výkonu trestu; 3. uložil soukromému obžalobci podle § 390 a 393 tr. ř. náhradu útrat 94 Kč jako útrat odsouzeného spojených s jeho odvoláním.

Usnesením pod čís. 1 uvedeným, pokud byla uložena soukromému obžalobci náhrada útrat stížnosti 93 Kč 90 h a usnesením pod čís. 3 uvedeným porušen byl zákon. Trestní řád, jenž v §§ 389 a 390 tr. ř. obsahuje ustanovení o útratách v řízení soukromožalobním, nevyslovuje nikde, že by odpůrce strany, která podala úspěšný opravný prostředek, pro tuto úspěšnost samu stíhala povinnost hraditi náklady. Tato povinnost byla by tu jen tehdy, kdyby tu byly předpoklady § 389 tr. ř. (§ 390 odst. první tr. ř.). Předpokladů těch tu není. Obžalovaný byl právoplatně odsouzen. Ježto podal sám úspěšně opravný prostředek, neručí ovšem podle druhého odstavce § 390 tr. ř. za náklady prostředku toho. Avšak ani soukromý obžalobce není podle prvního ani podle druhého odstavce § 390 tr. ř. povinen nahraditi mu náklady, byť i úspěšného opravného prostředku, neboť není v tomto paragrafu ustanoveno, že by musila úspěšnému stěžovateli hraditi útraty protistrana i tehdy, když stěžovatel zůstane jinak odsouzen. Výrok o útratách opravného prostředku nesmí se dostati v rozpor s rozhodnutím ve věci hlavní (srovnej sb. n. s. čís. 2900). Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. a podle §§ 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3238.

Stíhání a potrestání pro urážku skupiny četníků ustanovených službou při určité četnické stanici, t. j. samostatného oddílu vojska, není přípustným bez souhlasu ministerstva vnitra; jde-li však o urážku určité četnické stanice, tudíž veřejného úřadu, není onoho souhlasu třeba.